

[Udenrigsministeren]

stillingen blandt størsteparten af medlemslandene.

For det fjerde et større demokratisk islæt gennem skridt, som giver Europa-Parlamentet en mere fornuftig rolle i samarbejdet og søger at inddrage de nationale parlamenter på en mere konstruktiv måde.

Tilsvarende kan nævnes bestræbelserne på større åbenhed i EF's beslutningsproces.

For det femte et mere effektivt samarbejde om udenrigs- og sikkerhedspolitik for derigennem at gøre det muligt for Europa at løse de opgaver, vort kontinent givetvis kommer til at stå over for, samtidig med at Europa bør kunne spille en større rolle i den internationale politik.

Det er regeringens vurdering, at såvel den politiske union som den økonomiske og monetære union føres frem til stillingtagen på mødet den 28. og 29. juni i Det Europæiske Råd. Det må anses for sandsynligt, at i hvert fald størsteparten af emnerne afklares. Nogle enkelte spørgsmål kan muligvis udestå til endelig afklaring i løbet af efteråret. Den altovervejende del af medlemslandene går ind for en tidstabel, som svarer hertil, med henblik på underskrivelse af det samlede forhandlingsresultat senest på mødet i Det Europæiske Råd, som er berammet til december i år under hollandsk formandskab. Dette er den realistiske vurdering, sådan som billedet nu tegner sig.

De forløbne 6 måneder har klart og utvetydigt vist, at udefra kommende begivenheder ikke bremser, men tværtimod forøger styrken og hastigheden i integrationsprocessen. Regeringen må derfor advare mod at undervurdere den dynamik, som i øjeblikket gør sig gældende i forhandlingerne om den politiske union og den økonomiske og monetære union.

Regeringen vil også advare imod standpunkter til disse store spørgsmål, som søger at afspore diskussionen. Det drejer sig ikke om en forbundsstat med fælles statsoverhoved, fælles hær osv., sådan som nogle forsøger at fremstille det, men om at lægge en ramme for bevægelsen hen imod Europas politiske og økonomiske enhed. Denne synsvinkel anlægger størsteparten af vore EF-partnere. Den samme synsvinkel kommer til udtryk ved indstillingen til medlemskab i Østrig og Sverige plus den stærkt accelererende Europadebat i Norge og Finland. De politiske tilkendegivelser fra Ungarn, Tjekkoslovakiet og Polen går i samme retning.

Hvis et land som Danmark taber disse overordnede perspektiver og betragter forhandlingerne som en samling mere eller mindre vidtrækkende og mere eller mindre interessante enkeltspørgsmål, kommer vi til at stå alene, meget alene.

*Forhandling***Gade (SF):**

Jeg skal takke udenrigsministeren for besvarelsen, der jo bekræftede vigtigheden af denne debat, og at der er en betydelig dynamik i processen.

I øvrigt har jeg hæftet mig ved, at ministerens pensel var forholdsvis bred, må jeg måske nok sige, men for mig noget mere positiv over for Vestunionen, end jeg måske havde forventet på forhånd. Jeg blev ikke helt klar over, om den positive holdning over for Vestunionen også indebærer en positiv holdning over for sammenkoblingen mellem EF og Vestunionen, men det vil jeg vende tilbage til.

Først vil jeg koncentrere mig om den danske regerings stillingtagen. Lidt i modsætning til udenrigsministerens fremstilling her synes jeg, at den danske regerings stillingtagen har været præget af det gamle trick om at stikke fingeren i vejret, lytte til, hvad Frankrig og Tyskland har aftalt, og så kaste støtten stærkt ind på det synspunkt. Det kan se stærkt ud for udenforstående, men blot ikke, hvis vinden vender meget hurtigt, og det er jo, hvad vi i nogen grad har oplevet det sidste års tid.

Først satsede Danmark og Tyskland på en hurtig økonomisk og monetær union, og vupti blev Danmark forvandlet fra at være et ØMU-skeptisk land til at blive et af de mest ØMU-glade lande. Nu blev parolen nærmest den hurtigst mulige økonomiske og monetære union indtil forleden, hvor vinden måske igen begyndte at vende med skatteministerens nye ØMU-udspil. Men vi kan måske få afklaret, om der var en vending.

Da regeringens EF-memorandum blev skrevet, var der plads til en kraftig afvisning af forsvarspolitisk samarbejde, herunder oprettelse af fælles militære styrker. Så meldte Frankrig sine ønsker, og vupti gik udenrigsministeren i gang med en kampagne for Vestunionen og en sammenkobling mellem EF og Vestunionen. Om det så også er Danmarks politik, må vi jo se